

dr hab. Maciej Aleksandrowicz prof. nadzw.
Dyscyplina Artystyczna
Sztuki Piękne
Akademia Sztuk Pięknych w Warszawie
Wydział Rzeźby

Warszawa 16.09.2019 r.

Opinia o dorobku artystycznym i dydaktycznym oraz wskazanym osiągnięciu artystycznym
w związku ze wszczęciem przez Radę Wydziału Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie
postępowania habilitacyjnego w dziedzinie sztuk plastycznych,
w dyscyplinie artystycznej – sztuki piękne

Panu Antoniemu Grabowskiemu posiadającemu kwalifikacje I stopnia.

Nr sprawy BCK-VII-L-7279/19, do zlecenia została dołączona dokumentacja:

1. Poświadczona kopia dyplomu potwierdzająca uzyskanie stopnia doktora.
2. Kwestionariusz osobowy.
3. Życiorys.
4. Autoreferat w języku polskim i angielskim.
5. Dokumentacja dorobku dydaktycznego na Wydziale Architektury Wnętrz Akademii Sztuk Pięknych.
6. Portfolio wraz z dokumentacją dorobku artystycznego i publicznych prezentacji, po uzyskaniu stopni doktora.
7. Wykaz działalności artystycznej, naukowej, dydaktycznej, organizatorskiej i popularyzatorskiej.
8. Dokumentacja elektroniczna tożsama z papierową wraz załączonymi plikami.

INFORMACJE PODSTAWOWE O KANDYDACIE

Pan Antoni Grabowski urodził się w Zakopanem w 1967 roku. Studiował na Wydziale Rzeźby warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych w latach 1986-1991. W latach 1994-1995 był stypendystą DAAD (Niemieckiej Centrali Wymiany Akademickiej) w Akademii Sztuk Pięknych w Düsseldorfie. W dniu 7 maja 2001 roku uzyskał kwalifikacje I-go stopnia w dziedzinie sztuk plastycznych, w dyscyplinie artystycznej rzeźba, nadaną uchwałą Rady Wydziału Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Opiekunem artystycznym był prof. Witold Surowiecki promotorami prof. Grzegorz Kowalski i prof. Jerzy Nowakowski

Od 1992 roku pracował jako asystent w Pracowni Rzeźby na Wydziale Architektury Wnętrz Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Od roku akademickiego 2003/2004 prowadzi samodzielnie Pracownię Rzeźby i Rysunku na Wydziale Architektury Wnętrz warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych. W 1992 roku został laureatem pierwszej nagrody w Konkursie Młodych Artystów Polskich na Dzieło Plastyczne zorganizowanym przez Przedstawicielstwo Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej w Polsce w Galerii Appendix. Od czasu uzyskania I - go stopnia kwalifikacji Kandydat zaprezentował cztery wystawy indywidualne, brał udział w jedenastu wystawach zbiorowych. Ma na koncie kilka realizacji w przestrzeni miejskiej.

OCENA AUTOREFERATU

Pan Antoni Grabowski w Autoreferacie prezentuje swoją drogę twórczą oraz niektóre wydarzenia z życia, czyni to na początku zdawkowo, niekiedy z zaangażowaniem emocjonalnym i w partii opisującej dzieło wyróżnione w sposób niezwykle interesujący. Na wstępie przekazuje dane na temat okresu dzieciństwa i wczesnej młodości w Zakopanem. Zaznacza, że od samego startu towarzyszy mu spuścizna ojca, z którym dzieli nie tylko imię, nazwisko ale i powołanie artystyczne. Pierwsze doświadczenia związane ze sztuką miały miejsce już w dzieciństwie. Jako początek zjawisk twórczych Pan Grabowski wymienia zabawy w piasku, na marginesie ten sam materiał i czas dzieciństwa jako początku drogi twórczej wymienia Dani Karavan w katalogu do krakowskiej wystawy pt. „Esencja miejsca”. Z czasem studiów Kandydat rozprawia się niezwykle krótko, wspomina jedynie dyplom, po nim następuje dla niego ekscytujący czas sukcesów artystycznych, w tym udana pierwsza wystawa w Galerii Appendix. Prezentuje tam tektury z prośbami żebraków. To mocne działanie procentuje w dalszej twórczości m. in. tej prezentowanej podczas pobytu w Düsseldorfie w ramach wymiany akademickiej. Tam Pan Grabowski wypracowuje nowe pomysły, idee i projekty – polegające na ukrywaniu rysunków i rzeźb w szczelnych stalowych zamknięciach. Ten wątek przeistacza się w twórczości Pana Grabowskiego w nowe rozwiązania artystyczne -membrany, którymi przykrywa ciała znajomych. Pokazuje je na wystawie Galerii Aula ASP w 2011, na podstawie tego dokonania otrzymuje kwalifikację I – go stopnia. Dziełem tym są „Odciski ludzkie – kolekcja”, na którą składają utrwalone ciała przyjaciół i znajomych - pochowanie pod błoną z żywicy. Całość stwarza wrażenie prosektorium. Na prawdę szkoda, że tekst jest w tej partii bardzo oszczędny i przyjmuje formę faktograficznej relacji. Autor obywa się tu jedynie cieniem refleksji. Praca - kolekcja ludzkich odcisków pokazywana była na wystawie „Wojna w człowieku” w CRP w Orońsku. Kandydat zauważa zbieżność z tematem eseju Ericha Froma, który użyczył tytułu wystawie. Autor nie rozwija niestety tego wątku. Czytelnik autoreferatu sam musi domyślać się związków tytułu wystawy z wymienionym dziełem. Dalej autor przytacza kolejne aktywności twórcze, m. in. scenografię do spektaklu, kolejną instalację pt. „Księga” (nr III) oraz wystawy dzieł wcześniejszych.

Dopiero gdy w Autoreferacie Pan Grabowski zwierza się ze swojego ogromnego problemu natury społecznej i zdrowotnej, czyli z alkoholizmu zaczyna się zasadnicza treść tekstu. Autor opisuje proces upadku i „bankructwa we wszystkich strefach życia”¹, upadków i powstawania – terapii, a wreszcie otwarty etap chwiejnej równowagi – trzeźwienia (rozpoczął się 12 Marca 2013 roku). Te tragiczne i trudne doświadczenia są dla niego punktem wybicia dla obecnych wysiłków twórczych – bo jako trud wyobrażam sobie proces leczenia się z alkoholizmu oraz powrót do aktywności artystycznej. Píše autor: „Jeśli w sztuce współczesnej artysta próbując przekraczać wszelkie granice nazywają to szumnie transgresją, ja przekroczyłem je swoim stylem życia do tego stopnia, że ledwo przeżyłem. Śmiało mogę powiedzieć, że za życia byłem w piekle. Otrzeźwienie przyszło po kolejnym, wielotygodniowym picciu”.² Nawiązuje tym samym boleśnie do mrocznego znaczenia pojęcia „transgresji” - przekraczania norm moralnych, a zwłaszcza ponoszeniu z tego tytułu życiowych konsekwencji. Dzieło habilitacyjne SALIGA jest efektem obu procesów – życiowego i twórczego. Tytuł to akronim łacińskich nazw siedmiu wad charakteru. W tej części Autoreferatu Pan Grabowski opisuje proces powstania idei, kreacji dzieła, jego pokazów, rozlicznych perypetii osobistych, społecznych i technicznych towarzyszących podczas pracy nad tą instalacją. Ten typ relacji z ww procesów jest kwintesencją autoprezentacji kandydata do stopnia doktora habilitowanego. Autor pokazuje węzeł spraw, w którym jego życie, przemyślenia, dotychczasowa

1 Autoreferat str. 59

2 Tamże str. 60

droga twórcza, upadki i powstania oraz realia techniczne i społeczne splatają się w nierozzerwalny węzeł zwany sztuką. „Instalacja w czysty i abstrakcyjny sposób podsumowuje [jego] dotychczasowe poszukiwania twórcze i życiowe. Przesłanie jest proste: obys tyle razy powstał, ile razy upadłeś. Wszystko czego intuicyjnie poszukiwałem odnalazłem...”³

To nagromadzenie emocji zdaje się nawet mieć wpływ na odbiorców dzieła. Tak zniszczenie go podczas pokazu w Orońsku tłumaczy ten fakt autor: „[s]am czułem się tak jakbym to ja został pobity, jakby to mnie ktoś przetrącił. Zauważyłem kolejny ważny kontekst, który się wtedy pojawił. Kolumny powstały w wyniku mojego rozliczenia się z destrukcją płynącą z picia alkoholu. Stanowiły jednak bardzo estetyczną kompozycję i ta dewastacja i gwałt zadany, skądinąd pięknym obiektom, w smutny sposób wpisały się w fundamenty mojej realizacji....Zauważyłem, że dewastacja mojej pracy była wręcz nieodzownym elementem w procesie mojego przeżywania tego dzieła. Potrafiłem przeżyć wszystkie emocje. Od nienawiści, złości, gniewu, buntu, smutku i żalu aż po pogodzenie się i pokorę, które pojawiły się we mnie bez szkodenia sobie lub innym. Kolejny raz świadomie skupiałem się na prostych czynnościach i ćwiczeniach oddechowych, a emocje malały. Odniosłem kolejny sukces”⁴.

Tekst pomimo początkowemu niezaangażowaniu autora w narrację, w kolejnych partiach przybrał pożądaną funkcję objaśnienia kosmosu twórczego konkretnego artysty zatem oceniam go jednoznacznie wysoko.

OCENA DOŁĄCZONEGO DZIEŁA ARTYSTYCZNEGO

Instalacja. pt. SALIGA. wyróżniona przez Pan Grabowskiego jako dokonanie habilitacyjne jest z pewnością jednym z najbardziej wartościowych w jego karierze. Świadczy to o potencjale rozwoju jakim dysponuje Kandydat. Operuje tu estetyką minimalizmu, otwiera też dzieło na kombinacje różnych możliwości aranżacji w przestrzeni. Co daje w efekcie kreację wielowymiarową. Praca jest gotowa do nawiązania relacji z różnorodnym otoczeniem i otwarta na wiele interpretacji. Autor rozlicza się tym dziełem ze swoją trudną chorobą alkoholową i jak rozumiem z jej wpływem na swoje życie. Każdy z elementów jest wadą charakteru to: pycha, chciwość, lubieżność, zazdrość, nieumiarkowanie w jedzeniu i piciu, gniew, gnuśność. Nie wiadomo czy są przyczyną, skutkiem czy jednym i drugim w chorobie jaka trapi artystę. Analizując formę dzieła można odnieść wrażenie, że wady te występują zbiorowo, ponieważ przyjmują identyczne kształty. Dopiero w działaniu – ruchu nabierają pewnej autonomii lecz i tak stanowią jedną nierozzerwalną strukturę. Widziałem to dzieło i wywarło na mnie duże wrażenie. Szczególnie to że wymusza na widzach interakcje, przez co stają się oni mimowolnie współuczestnikami wydarzenia. Gra – poruszanie elementami instalacji tworzy spektakl i dopiero on jest esencją pokazu. Autor zauważa tą właściwość ale w dokumentacji habilitacyjnej, pewnie z racji osobistego stosunku do dzieła i do procesu jego kreacji jedynie siebie obsadza w roli poruszydela. Czyni to niezwykle konsekwentnie – do roli tej przywdziewa zawsze taki sam strój – kostium, czarne spodnie i czarną skórzaną kurtkę. Staje się przez to podmiotem i przedmiotem życia, procesu i kreacji.

3 Autoreferat str. 71

4 Tamże str 99

OCENA DOŁĄCZONYCH DZIEŁ I OSIĄGNIĘĆ ARTYSTYCZNYCH

Ocena na podstawie wymienionych dzieł: **Odcisk Ciała, Jarek**, 2001, (do kolekcji ludzkich odcisków/ kolekcja rozpoczęta w 1999 dzieło w procesie), **Odcisk Ciała, Marek**, 2004 (do kolekcji ludzkich odcisków/ kolekcja rozpoczęta w 1999 dzieło w procesie), **Stalowa kula**, 2004 (obiekt kinetyczny), **Odcisk Ciała, Adam**, 2004 (do kolekcji ludzkich odcisków/ kolekcja rozpoczęta w 1999 dzieło w procesie, użyty we „Wrotach piekieł”), **Odcisk Ciała, Ewa**, 2004 (do kolekcji ludzkich odcisków/ kolekcja rozpoczęta w 1999 dzieło w procesie, użyty we „Wrotach piekieł”), **Projekt, Pomnik Olimpijczyków CIWF-AWF**, 2004 (Centralny Instytut Wychowania Fizycznego Akademia Wychowania Fizycznego) w Warszawie, **Wrota piekieł**, 2005, **Planety układu słonecznego**, 2007 (Słońce, Merkury, Mars, Ziemia i Księżyc, Wenus, Jowisz, Saturn), **Odcisk ciała, Krystyna**, 2008 (do kolekcji ludzkich odcisków/ kolekcja rozpoczęta w 1999 dzieło w procesie), **Portret Mikołaja Kopernika**, 2009, **Zegar słoneczny**, 2009, **Mur-pomnik św. Jana Pawła II** 2009 (Dziesięć tablic z cytatami), **Jajo**, 2011,(medal nagroda / Satyrykon 2011), **Anamorfoza**, 2012 (medal nagroda / Satyrykon 2012), **Medalion / Odyseja 2 Korpusu**, 2014, **Zaplombowane / Pisemne prace Antoniego z udziału w terapiach uzależnień**, 2017, **Granice**, 2017, **Papierowa kula**, 2017, (medal nagroda / Satyrykon 2017), **The Barberwire / Drut kolczasty**, 2018, **Kłębowisko** 2018, **The Barberwire / Drut kolczasty** , 2018, (obiekt fotograficzny), **The White and Red Barberwire / Biało-czerwony drut kolczasty**, 2018 (obiekt fotograficzny).

W dokumentacji widać wyraźnie wysiłek Kandydata włożony w sposób prezentacji dzieł jako zbioru większego niż jest to naprawdę. Dostrzegalne są znaczne luki w jego karierze artystycznej. Część dzieł nie ma nowatorskiego charakteru (Odciski ciała), gdyż są mechaniczną kontynuacją prac sprzed uzyskania kwalifikacji I-go stopnia, inne części dorobku w wykazie zaprezentowane jako kilka dzieł w rzeczywistości będące jedną instalacją (Układ słoneczny). Dopiero okres związany z przygotowaniem dzieła Saliga staje się dla Pana Grabowskiego momentem ożywionej praktyki artystycznej. Dopiero to dzieło i wszystkie prace późniejsze dają podstawy do głębszej ich analizy. Nawet jeśli praca **Zaplombowane / Pisemne prace Antoniego z udziału w terapiach uzależnień**, z 2017 r. wprost czerpie z projektów wymyślonych już podczas Jego pobytu w Niemczech to tu znalazły one kwintesencję spójności pomiędzy formą i treścią oraz momentem życiowym autora. Pochowanie w stalowych okładkach warstw bólu, upadków, powstań (jak przypuszczam) i strach pomyśleć jakich jeszcze emocji i detali to symboliczne zerwanie z ciężarem przeszłości. To być może jedna z odmian rytualnego pochówku wampiryczno - demonologicznego, dzieło jest wyjątkowo osobiste i uniwersalne jednocześnie. Praca **Granice**, 2017, wynika technicznie z wcześniejszej instalacji lecz tu autor umiejętnie wplata wątki historyczne i polityczne, tym samym wraca na płaszczyznę rozważań społecznych, widocznych w jego dawnej wystawie w Galerii Appendix (tektury z prośbami żebraków) oraz uwalnia się [wreszcie] od autoterapeutycznych tematów, co być może jest oznaką powrotu do życia społecznego. Płynne i elastyczne granice nie są bowiem tylko domeną życia osobistego lecz także faktem społeczno politycznym, stabilnie wyglądają tylko na papierze. Wątki podobne Autor rozważa w kolejnych pracach **The Barberwire / Drut kolczasty**, 2018, **Kłębowisko** 2018, **The Barberwire / Drut kolczasty** , 2018, (obiekt fotograficzny), **The White and Red Barberwire / Biało-czerwony drut kolczasty**, 2018 (obiekt fotograficzny). Tu także łączy „nowe” publiczne tematy z dawnymi technikami zamykania. Zmienia natomiast stosunek tego co zakrywa i co jest zakrywane, zastępują stalowe płyty przezroczystymi „witrynami”. Tu już nie chodzi o zakrycie lecz o jawną prezentację. Wnętrze staje się esencją pokazu jest nim drut kolczasty, który pod warstwą plexi traci namacalną ostrość i staje się jedynie potencją, zwłaszcza że jest skłębiony, a nie rozgranicza przestrzeń (do czego go

stworzono). Pan Grabowski zdaje się tu twórczo kontynuować rozważania nad ideą granicy.

Szkoda, że od powrotu na trzeźwą i kreatywną ścieżkę minęło zaledwie kilka lat, z pewnością ta droga przyniesie w dorobku Kandydata kolejne ciekawe dzieła lecz nie można pominąć faktu, że tych nowych dzieł w jego dokumentacji jest niewiele. Na szczęście były prezentowane publicznie w renomowanych galeriach. Inne jego dzieła funkcjonują w przestrzeni publicznej, w tym w tak prestiżowych miejscach jak Trakt Królewski w Warszawie i Polska Akademia Nauk.

Po wnikliwym rozważeniu zaprezentowanego dorobku – dołączonych dzieł i osiągnięć artystycznych stwierdzam, że ta część oceny wypada niejednoznacznie - w pewnej mierze niezadowolająco lecz z kilkoma przykładami dzieł wysokiej rangi artystycznej. W ostatecznej konkluzji zostanie skonfrontowana z oceną innych części dokumentacji.

OCENA OSIĄGNIĘĆ DYDAKTYCZNYCH

Pan Antoni Grabowski jest zatrudniony w Akademii Sztuk Pięknych na Wydziale Architektury Wnętrz w Warszawie, gdzie począwszy od roku akademickiego 2003/2004 prowadzi samodzielnie Pracownię Rzeźby i Rysunku. Rzeźba jest przedmiotem obowiązkowym dla studentów 1 roku w wymiarze 4 godzin tygodniowo. Studenci starszych lat mają możliwość kontynuowania studiów w tej pracowni w ilości 8 lub 6 godzin tygodniowo. W części dokumentacji pt. „Dydaktyka” Kandydat przedstawia założenia programu ww pracowni i opisuje dokonania studentów. Kompetentne opisy uzupełnia ciekawymi ilustracjami prac studentów. Całość jest czytelna i spójna. Swoje dydaktyczne wysiłki w pracowni Kandydat kontynuuje i rozwija o prace nad kontekstami w tym publiczną prezentację prac studenckich. Daje to możliwość konfrontacji młodych adeptów sztuki z widzami, realiami społecznymi i wyzwaniem technicznymi. Dokumentacja ujawnia imponującą liczbę takich pokazów:

2004 FANTOMTOPIA, Międzynarodowy Festiwal Sztuka Ulicy, Warszawa 2005 FANTOMCYKLISTA, Międzynarodowy Festiwal Sztuka Ulicy , Warszawa 2005 OKIEM ANTONIEGO GRABOWSKIEGO, Galeria Oko, Casino Poland Hotel Hyatt Warszawa 2005 OBIEKTY RZEŹBIARSKIE, Galeria Młodych twórców Łazienkowska 2006 ŚNIADANIE NA BETONIE, Międzynarodowy Festiwal Sztuka Ulicy, Warszawa 2007 ODBICIE, Międzynarodowy Festiwal Sztuka Ulicy, Warszawa, 2007 ODBICIE, Galeria Studio, Pałac Kultury i Nauki, Warszawa 2008 FANTOMY, Międzynarodowy Festiwal Sztuka Ulicy, Warszawa 2009 CZERWONE ARCHITEKTONY, Węzeł Młociny Warszawa 2011 JA MAŁPA, Noc Muzeów, Przejście podziemne ul. Marszałkowska róg Aleje Jerozolimskie 2014 WATAHA, Noc Muzeów, dziedziniec Akademii Sztuk Pięknych ul. Krakowskie Przedmieście 5, przy Pomniku Colleonego 2015 ZIELONE ARCHITEKTONY, Przestrzeń i czas I międzynarodowa Konferencja Naukowa Dłużew 2015 , Międzyuczelniane Studenckie Warsztaty Artystyczno-Badawcze Miałem pod opieką 6 studentów 2015 ZIELONE ARCHITEKTONY, Noc Muzeów ,dziedziniec Akademii Sztuk Pięknych ul. Krakowskie Przedmieście 5, przy Pomniku Colleonego 2016 GRUPA Z GIPSU, Noc Muzeów 2017 TŁUSZCZA, Noc Muzeów ,dziedziniec Akademii Sztuk Pięknych ul. Krakowskie Przedmieście 5, przy Pomniku Colleonego, 2018 GEOMETRIA, Noc Muzeów ,dziedziniec Akademii Sztuk Pięknych ul. Krakowskie Przedmieście 5, przy Pomniku Colleonego 2018 INTERWENCJA, Kutnowski Dom Kultury, Kutno

Ponadto pod kierunkiem Kandydata powstają liczne aneksy z rzeźby do dyplomów magisterskich na Wydziale Architektury Wnętrz Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie co znajduje potwierdzenie w dokumentacji, a ww aneksy to niekiedy przykłady dojrzałych dzieł sztuki. Zapoznane się z dokonaniem studentów z pracowni Kandydata było dla mnie przyjemnością.

W związku z powyższym stwierdzam, że Pan Antoni Grabowski jest niezwykle kompetentnym i zaangażowanym dydaktykiem, należy to ocenić stanowczo pozytywnie w kontekście wymagań stawianych do uzyskania stopnia doktora habilitowanego.

OCENA INNYCH OSIĄGNIĘĆ

W zaprezentowanej dokumentacji habilitacyjnej jako pozostałe osiągnięcia szczególnie należy zauważyć działalność organizacyjną Pana Grabowskiego na Wydziale Architektury Wnętrz ASP w Warszawie gdzie uczestniczył w pracach wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej od 2001 roku (m, in. autor tematu egzaminacyjnego z rzeźby) pełnił rolę kierownika Katedry Ogólnoplastycznej w latach 2016-2018, jest członkiem Rady Wydziału w kadencji 2016-2020.

Jest współautorem monografii, 2018 t pt „Przestrzeń i czas”, wyd. Akademia Sztuk Pięknych w Warszawie ISBN: 978-83-65455-86-4 Część II „Międzyuczelniane studenckie warsztaty artystyczno badawcze; Zmienny w czasie dialog z otoczeniem jako forma kreacji artystycznej” rozdział: „Zielone architektury”.

Był kierownikiem zespołu badawczego opracowującego studium naukowo-badawcze nad poszerzeniem przestrzeni rzeźbiarskiej o nowe media przez młode pokolenie projektantów wnętrz ASP/AW/15/S2006, rozpoczęcie 2006 zakończenie 2017 organ przyznający fundusze: Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Komitet Badań Naukowych, Badania Statutowe,

Był kierownikiem zespołu badawczego opracowującego studium artystyczno-badawcze działań przestrzennych, rzeźbiarskich, multimedialnych oraz performance w kontekście miejsc oraz skojarzeń wynikających z interwencji artystycznej w przestrzeni publicznej WAWA/3/PB rozpoczęcie 2018, organ przyznający fundusze: Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego,

Pan Antoni Grabowski uzyskał nagrody: Nagroda Rektora 2006, Akademia Sztuk Pięknych w Warszawie za osiągnięcia artystyczne i dydaktyczne oraz zaangażowanie w sprawy uczelni, Brązowy Wawrzyn Olimpijski 2008 Nagroda Polskiego Komitetu Olimpijskiego pod Honorowym Patronatem Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, za dorobek i działalność na rzecz łączenia sztuki ze sportem.

Na tle wielu kandydatów do stopnia doktora habilitowanego, których miałem obowiązek ocenić powyższe dokonania nie prezentują się imponująco. Jedynie kierowanie dwoma zespołami badawczymi podnosi rangę powyższych dokonań, niestety kandydat nie prezentuje w dokumentacji żadnego śladu tych działań.

UWAGI KOŃCOWE

W podsumowaniu oceny dorobku i działalności Pana Antoniego Grabowskiego należy zważyć jakość i ilość powyższych w kontekście wymagań prawa. Na jednej szali trzeba położyć samoistne fakty – ilość prac, ich jakość, liczbę wystaw i nagród, zakres i sposób upublicznienia – zasięg oddziaływania, ich wpływ na środowisko społeczne etc., na drugiej zaś szali artystę – człowieka. Szala z dorobkiem, zważywszy czas jaki upłynął od 2001 roku, nie ukazuje twórcy bardzo aktywnego lecz nie sposób zmierzyć obu zakresów jedną sprawiedliwą miarą. W tym przypadku ujawniła się szczególnie ważna rola Autoreferatu, dzięki której recenzent ma możliwość wglądu na podmiot ocenianej działalności artystycznej i innych. Szczególne trudności sprawia rozsądzenie możliwości jakie odbiera choroba, zwłaszcza jeśli jest to alkoholizm. Nie patrzę na nią z pobłażaniem lecz wiem, że od pewnego stadium wymyka się kontroli chorego. Pan Grabowski z pewnością stracił mnóstwo okazji dotyczących aktywności zawodowej i nieoszacowaną część swojego życia, rodzinnego i społecznego. Wynik oceny z powyższych powodów jest niemożliwy do wyczerpującego zwerbalizowania. Jest to odczucie, które kieruje moją ocenę (po wielu wątpliwościach lecz najwyższej ocenie dzieł stworzonych po terapii autora) ku pozytywnej konkluzji.

KONKLUZJA

Na podstawie przedstawionych przez Kandydata materiałów, po ich wnikliwej analizie, wyrażam opinię, iż osiągnięte efekty artystyczne, dydaktyczne i inne stanowią o wyjątkowym ich wkładzie w dyscyplinę, dydaktykę i upowszechnianie kultury.

Stwierdzam, że osiągnięcia artystyczne, twórcze, organizacyjne i dydaktyczne spełniają wymagania art. 16 Ustawy z dn. 14.03.2003 roku (z późn. zmianami) o stopniach naukowych i tytułach oraz stopniach naukowych i tytułach w zakresie sztuki.

Wnoszę o przyjęcie wniosku do Rady Wydziału Rzeźby, Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie o nadanie stopnia doktora habilitowanego Panu Antoniemu Grabowskiemu.

dr hab. Maciej Aleksandrowicz
prof. Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie

